

mieli-alansa, ja kuvaili tämän meidän rakastettavaksi ja kunnioitettavaksi.

Me ylistämme kaikki suuren runoilijan tekemät runot; kiitämme häntä ihailuksesta niitä lukiessa, maineesta, minkä ovat Suomen nimelle tuottaneet. Tähän kunnioitukseen kuitenkin muutkin kansat ottavat osaa. Mutta *ne runot*, joiden esineenä on oma isänmaamme, ne kaiken meidän rakkautemme puoleensa voittavat. – Näissä suuri Suomen runoilija tuli Suomen suureksi opettajaksi. Ei kukaan muu kuin suomalainen häntä oikein ymmärrä, kun hän näissä kuvailee mitkä hengen voimat ovat menneitä sukupolvia ylläpitäneet, kun hän näihin luottaen, viittaa tulevaisuuden toivoon.

Tähän hänen opettajavirkaansa katsoen Suomen kansa edusmiestensä kautta hänen haudallansa lausuu kiitoksensa siitä, minkä on Johan Ludvig Runeberg tämän kansansa hyväksi vaikuttanut eläessään, vielä jälkeen kuolemansa vaikuttaa ja läpi vaihtelevain aikojen on vaikuttava.

Ruotsin kielellä kirjoitti vainaja runonsa. Suomalaiset eivät ole saaneet niitä lukea kuin käännöksenä. Mutta kuinka peräti suomalaisen hengen eivätkö he ole havainneet niissä vallitsevan? Ja varsinkin suomalainen kansa mielihyvällä havaitsi kuinka suuren sijan perisuomalaiset henkilöt, olot ja mielialat ovat näissä runoissa saaneet. – Mistä tämä? Ei muusta kuin runoilijan suuresta sydämen rakkaudesta Suomenmaata kohtaan.

Ei saattanut hän meille perinnöksi jättää jaloa runolahjaansa. Mutta meille jätti hän tuon rakkautensa ja luottamuksensa maamme tulevaisuuteen.

Tästä kalliista lahjasta Suomen kansa edusmiestensä kautta hänen haudallansa lausuu kiitollisuuden sanat.

Sukupolvet sukupolvien perästä tulevat vaeltamaan tämän haudan luo, kiitollisella sydämellä siitä ihailuksesta, opetuksesta, jalostuksesta, jotka heille ovat Runebergin runoista vuotaneet. – Täältä palatessaan ovat he lausuvat, niinkuin mekin lausomme: »*Suojele isänmaa, sulje hellästi poveesi suuren runoilijasi ruumis; kallimpata aarretta ei ole milloinkaan poveesi kätetty*».

131 KRIGSTEATERN.

Morgonbladet n:o 111, 16. V 1877

Till Pariserfreden 1856 utgjorde Pruthfloden ända till dess utmynnande i Donau och sedan sydligaste Donauarmen Rysslands gräns mot Moldau och Turkiet. Men flyttningen af denna gräns utgjorde en af de åtgärder genom hvilka vestmakterna vill bevara Turkiet för att fortsätta de mordbragder, som i all tid utgjort kännetecken på dess styrelse.

Nu går gränsen 5 mil öster om Pruth, parallelt med floden och viker lika långt från Donau af åt öster i rät vinkel, till Svarta hafvets strand. Ända till denna vinkelspets kunde nu Ryssarne gå fram i eget land. Så gjorde de också; och det var härifrån de på ett dygn ryckte fram till Galatz och snart till Braila. Donaufloden, som under senaste delen af sitt lopp dragit sig mot nordost och norr, kröker sig här äfven i rät vinkel åt öster och utflyter i Svarta hafvet genom tre mynningar: nordligaste flodarmen, som går rakt i öster till Kilia-mynningen förbi ortenaf samma namn. Men nära vinkelspetsen skiljer sig från den en

annan arm, den förnämsta; Sulina-armen, hvars lika benämnda mynning står under stormakternas gemensamma vård.

Såsom kartan utvisar ligga de båda städerna så väl till Galatz uti öster Braila åt söder från vinkelspetsen, att floden från dem kan beskjutas med korseld. Enligt hvad från Bukarest uppgifvits hade Ryssarne två dagar efter sin ankomst 3 st. jernångbåtar på floden för utsättande af torpedos. De hade hitförts i stycken på jernväg, och otroligt är icke, att någon af dem är hemma från Åbo. Turkarne hafva enligt uppgift 1 dussin större och mindre monitorer och kanonbåtar på Donau. Då flodens hufvudådra blef dem för het, drogo de sig mellan de betydliga holmar som ligga i floden och besköto härifrån Braila. Senaste notis förmåer att en af dem blifvit af Ryssarne sprängd i luften. Skotten kommo ur grofva belägringskanoner, hvilka alltså redan finnas på ort och ställe. Men enligt uppgift ligga ännu tre instängda vid Maitschin, ett Turkiskt fäste midtemot Braila. Kartan visar, att ett långt sund från floden skjuter in till Maitschin. Antingen nu detta, eller båda ändar af flodgrenen, som skiljer den utanför liggande ön från turkiska stranden blifvit stängda med torpedos, men säkert är att ingen annan fångstredskap funnits att tillgå. Redan den 28 april sägas vidlyftiga befästningar hafva varit färdiga invid båda stränderna, hvilka tidigare varit befästade och troligen haft godt förråd på material för de nya verken. Då nu äfven floden skall vara afstängd både uppåt och nedåt mot mynningarne, så synes ett godt stycke arbete vara undangjordt på kort tid.

Men icke nog härmed. Jernvägen från Jassy kommer ned till Galatz mellan floderna Pruth och Seret, som nästan parallelt rinna från norr ned i Donau. Från Galatz går den längs Donaustranden till Braila, öfver Seretfloden, som här utmynnar. Här befinner sig nu den mycket omtalade jernvägsbron vid Barboschi, – numera i fullkomlig säkerhet emedan intet Turkiskt fartyg kan närma sig ens på nära nejder. I öfrigt kunna inga större fartyg komma in i floden. Till och med handelsfartyg, som lasta hvete från Galatz måste ligga för ankar vid Sulinamynningen.

Skall nu Ryska armén här gå öfver Donau? Kammarstrateger äro i rörelse i alla Europas tidningar. De flesta synas besvara frågan med ja. Otvifvelaktigt har denna öfvergång, om den åtföljes af framgång ett stort intresse. Ty på denna väg möter en betydlig jernväg, som går från fästningen Varna vid Svarta hafvet till fästningen Silistria vid Donau. På den kunna nu Turkarne beqvämt tillföra Donauarmén förstärkningar, proviant och andra förråder. Att få denna ådra afskuren, vore en kapital framgång. Men allt detta är uppenbart detsamma som två å tre afgörande bataljer med stor samlad styrka. Ty Varna-Silistriajernvägen löper redan tätt under Balkan-bergens befästningar, Schumla o. s. v. och den terräng på hvilken Turkarne lättast kunna samla alla sina krafter. Att anfälla här, är derföre att gripa oxen i hornen. Kammarstrategernas fältherremandater torde derföre t. v. få anses för spaltfyllnad. När något hinner hända, är deras insigt säkrare, såsom de t. ex. alla funno att Turkarne begått en stor försummelse – såsnart Ryssarne togo fasta på Barboschibron, om hvilken de derförrinnan platt intet visste.